

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

De Sacerdotii Origine & Præstantia - Variis item Industriis, & Praxibus, quibus Sacerdotes boni ad Dei gloriam suámque & Proximi salutem promovendam sunt usi ; Malorum Qvoqve Sacerdotum infelici interitu, radicibus, & remediis Cui etiam Compendium Ritualis, ea, quæ pro commodiori Sacramentorum & ...

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1681

§. 3. De Pluralitate Beneficiorum in Sacerdotibus castigata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48600](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48600)

III. Aliud non minus terribile exemplum Collecto-
gni speculi Exemplorum V. avaritia. ex. 9. narrat, quod
licet Sacerdos quispiam nimium avarus infirmum quendam
de salute sua desperantem invisens, pactus cum illo
si equum suum infirmus ipsi donare, ipse peccata illius
recipere veller; quam conditionem cum accepisset
ac paulò post defunctus esset, Sacerdos, dum sacris
indutus exequias pro ipso celebrare parat, visibiliter
populo per testudinem Ecclesiæ, magno facto foramine
Stus nusquam amplius comparuit.

§. III.

De Pluralitate Beneficiorum in Sacerdotibus
castigata.

I. Cantipratanus l. 1. apum c. 9. part. 5. & 6. narra-
ta annuam 1238. fuisse Parisijs solemnem disputationem
stitutam ubi omnes ferè Theologi à Guilielmo Episcopo
Parisiensi convocati, unanimiter decreverunt, duo beneficia
quorum quodvis quindecim libras Parisienses pro reditu
beret, simul retineri non posse; duo solum Theologi
licet Philippus Cancellarius Parisiensis, & quidam Arnaldus
postea Episcopus Ambianensis, contrariam sententiam
fenderunt. Paulò post autem Philippus in morbum
lem incidit, in quo, dum Episcopus eundem visitans
tur, ut sententiam mutet, omniaque beneficia
bat, uno retento, resignet, respondit æger, experiri
an damnabile sit, plura beneficia retinere, si que de
Cum verò memoratus Episcopus post paucos dies
tutino oraret, inter se & lumen umbram quandam retraxit
modum conspexit, quam cum allocutus quævisset, in
parte DEI esset? respondit ille: Alienus à DEO sum
pe miserimus ille Cancellarius, cumque Episcopus quæ-
quo in statu esset? damnatus sum, subjecit ille: Quod
fuere causæ damnationis meæ. Una est, quòd crescenti
fructus annuos contra pauperes timidè reservavi. Secunda
est, quòd contra sententiam plurimorum de pluralitate
beneficiorum opinionem propriam defensavi, & in hoc

iculo mortalis culpæ commisi. Tertia est, quòd carnis vi-
cum scandalo multo tempore laboravi.

Item Author loc. cit. aliam narrat historiam de magno
poppiam Doctore, qui supra dictæ disputationi interfuerat,
duas præbendas injustè possidebat, quòd scilicet, cum ei-
in gravi infirmitate constituto suafum fuisset, ut alteru-
ram dimitteret, hoc unicum reposuerit: Orate Dominum,
inspiret. Post cujus obitum, cum miraretur quispiam,
quòd tantus Doctor, si peccatum mortale esset, plura bene-
ficia retinere, in tali statu obijisset, mox quasi semi vigilanti
mortuus apprensus dixit: Hæc sola præbendarum causa est,
pro qua infelix ego æternaliter sum damnatus.

Addit postea idein Author hæc verba: Ego in quadam ci-
uitate Episcopali annis undecim commoratus sum, ubi sexa-
ginta duo Canonici sub præbendis pinguisissimis ducentarum
librarum Parisiensium in Matrice Ecclesia seruebant,
quorum plures erant Beneficiorum plurium detentores. E-
go, qualem viuidictam in ipsos viderim, testis est mihi & Ju-
dex SS. Trinitas. Paucos enim vidi, communi morte defun-
gi, sed omnes subito & repente mori, ita ut quidam eorum
adito, quòd unus Sociorum nocte sanus, manè mortuus in-
uentus esset, complois manibus dixerit: quid vultis? se-
cundum usum & morem Ecclesiæ mortuus est, ut videris. Vi-
dego in ea Ecclesia quatuor Archidiaconos sic defungi. Pri-
mus eorum de phalerato equo cecidit, & fracta cervice expi-
ravit. Secundus manè in cathedra sedens mortuus est reper-
tus. Tertius in choro stans, cum ad missam elevatio corpo-
ris Christi fieret, cecidit resupinus, & subtractâ loquelâ cum
sensu, quasi brutum animal tertio die sine Sacramentis est de-
fectus. Quartus confessionem, Sacramentâque recusans
mortuus est, & extra exâmiterium sepultus.

§. IV.

De Gulæ intemperantia in Sacerdotibus castigata.

I. In villa Bruxellensi Brabantix Sacerdos quidam, cum
aliquot annis nihil aliud, quàm Gulam & Luxuriam medira-
ri vi-